

ASSISI-NYT – APRIL 2009

*Med "the Spirit of Assisi" til USA -
Det Hvide Hus set fra Pennsylvania Avenue d. 9. marts 2009*

Kæreste Assisi-venner.

Her i de allerførste dage i april måned, hvor jeg påbegynder dette **ASSISI-NYT**, har foråret for alvor meldt sin ankomst til Umbrien. Solen skinner fra den klare blå himmel, og temperaturen når om dagen op på 20 grader. Forsytiaen og andre tidligt blomstrende buske og træer er næsten afblomstret, mens alverdens smukke grønne nuancer er i fuld gang med at folde sig ud i buske og træer og på markerne, hvor kornet, da vi nåede midten af april, allerede står ca. 20 cm højt. De grønne arealer prydes af millioner af småblomster i gult, rødt, blå, lilla og hvidt, mens fuglene kvirrer som i en intens glæde over, at lyset nu for alvor er vendt tilbage til vor nordlige halvkugle.

I de efterfølgende dage blev det varmere og varmere, og den dybe og meget opløftende påske-retræte i Assisi blev således i år ekstra velsignet med stabilt forårsvejr fyldt med sol og varme, og en natur, hvor det var som om, at mirakel efter mirakel foldede sig ud for øjnene af os.

Naturligvis var påsken i Italien præget af det store jordskælv med flere store efterskælv, der ramte l'Aquila-området godt 100 km syd for Assisi. Italien er jo vant til disse naturkatastrofer, og en stor hjælpeindsats kom derfor hurtigt i gang. Den fortsætter i den kommende tid, hvor op mod 50.000 mennesker er genhuset midlertidigt. Flere fra Danmark har sendt mig bekymrede mails, og jeg kan da lige fortælle, at Assisi ikke blev skadet, selvom vi mærkede rystelserne. Det gør jo naturligvis ikke tragedien mindre for

de tusinder af berørte mennesker, og i påskegruppen havde vi da også tjeneste med at styrke Englerigets indre hjælp i området.

Med ***”the Spirit of Assisi”*** til USA

Som jeg kort berettede om i sidste nummer af **ASSISI-NYT** blev marts måned præget af et længere fravær fra Assisi, nemlig rejsen på næsten 3 uger med ***”the Spirit of Assisi”*** til USA. Det blev en helt exceptionel rejse, og dette **ASSISI-NYT** er således dedikeret til USA og det store lands rolle som civilisationsfornyere, der atter er vækket til live efter valget af Barack Obama. Da det er en længere beretning, må de ellers sædvanlige beretninger om livet i Assisi udgå i dette nyhedsbrev.

Fortællingen om USA-turen er en delvis gengivelse af den rejsedagbog, som jeg undervejs delte med den gruppe, som bevidst gik med i det indre samt nogle efterfølgende refleksioner:

Efter en dags forudgående ophold i Rom med inspirerende samvær med Fr. John Kapenda OFM Conv. fra Zambia (**ASSISI-NYT** for august 2008) blev jeg tidligt søndag morgen kørt til lufthavnen af en af de morgenfriske brødre fra Seraphicum, et af Franciskanerordenens klostre i Rom, hvor jeg havde overnattet. I lufthavnens særlige terminal for rejsende til USA og Israel blev jeg ikke overraskende mødt med den omfattende sikkerhedskontrol, der er indført efter terrorangrebet på New York og Washington d. 11. september 2001. Kontrollen, som blev udført af venligt sikkerhedspersonale, indbefattede flere indgående interviews om formålet med min rejse, hvorfor jeg rejste tilbage via Frankfurt, om jeg selv havde pakket kufferterne etc., ligesom visum og pas blev indgående undersøgt af 4-5 forskellige sikkerhedsfolk undervejs ud til flyet. Men alt gik godt, og ud til flyet nåede jeg.

Det store fly var proppet til randen, men da jeg havde fået en vinduesplads, kunne jeg fint følge med på den 10½ timers flyvetur fra Rom til Washington. Vi rejste med solen, og i det vedvarende dagslys havde jeg derfor under hele rejsen et smukt udsyn til jorden, når den da ikke enkelte steder var dækket af skyer, ligesom jeg også kunne følge vor rejserute på den lille tv-skærm, som alle passagerer hver især havde til rådighed.

Rejsens formål var at bringe ***”the Spirit of Assisi”*** til USA som et primært usynligt indre arbejde med at intensivere og sprede de vibrationer og strømme, der ifølge det inspirerede er gavnlige, ikke mindst nu, hvor USA med Obama i spidsen gives intens åndelig hjælp til igen at dreje ind på en kurs, hvor den mægtige nation på ny påtager sig en rolle som civilisationsbærer og -fornyere. I det ydre var jeg alene af sted på denne opgave, men så sandelig ikke i det indre. Vi var en gruppe på 25 mennesker – vi kalder den hyrdegruppen - som havde taget et særligt ansvar for denne opgave ved dagligt under hele rejsen bevidst at stå til rådighed for det indre guddommelige samarbejde, som fra de indre planer fremmedes netop på det tidspunkt. Med den store åndelige bevågenhed viste dette arbejde sig blive så intenst og krævende, at mange i gruppen måtte trække sig fra de fleste ydre aktiviteter og blot dag og nat give over til den intenst brændende indstrømning.

Flyrejsens indre arbejde og ankomsten til Washington

Det indre arbejde startede allerede, da flyet lettede fra Rom, og det var for mig ganske bemærkelsesværdigt. Vi fløj ca. 2 timer mod nord, indtil vi kom på højde med det sydlige England. På denne del af rejsen var det let at “bane sporet” fra Assisi, fordi vi er mange, der gentagne gange har rejst mellem Danmark, Norge, Rom og Assisi, hvor vi har været

brugt til dette arbejde. Disse første timer af rejsen var derfor mere en uddybning af det arbejde, der allerede var gjort. Jeg fornemmede det, som var der allerede etableret ikke blot et spor men en bred lysvej.

Da flyet skiftede kurs mod nordvest, blev det anderledes krævende, og jeg måtte opgive at være særligt meget til stede på det ydre plan, men blot gå indad og være stille for det indre arbejde. Vi fløj skråt over England, Irland op mod Grønland, som vi kom ret tæt på sydspidsen af. Herefter skiftede vi kurs til sydvest og fløj over det totalt sne- og isdækkede Alaska og Canada, hvorefter vi fortsatte over det nordlige USA for at lande i Virginias internationale lufthavn, Dulles, som ligger ca. 50 km fra Washington.

*Washington med US Capitol i centrum af billedet.
Bag kongresbygningen ligger den langstrakte park the Mall, som går
helt ned til Lincoln Memorial
I forgrunden til højre USA's magtfulde Højesteret*

Efter den lange og trættende flyvetur var ankomstens fornyede sikkerhedskontrol med aflevering også af fingeraftryk en prøvelse, som dog blev overstået relativt hurtigt, og venligheden hos de mange sikkerhedsfolk var en befriende oplevelse, ligesom det strålende solskin også hjalp til at gøre sindet meget let. Efter en voldsom snestorm blot en uge tidligere med temperaturer godt under frysepunktet var det nu nærmest blevet sommertemperaturer i Virginia. I lufthavnen slog 25 graders fugtig varme mig i møde, og den medbragte vinterfrakke og støvler syntes helt malplacerede, men viste sig dog som meget anvendelige senere under opholdet på USA's østkyst. To af søstrene fra min orden ventede på mig i lufthavnen, og jeg havde derfor godt selskab på den ca. 45 min. lange køretur til klosteret. Nysgerrigt kiggede jeg mig omkring og blev især slået af husenes meget afvekslende byggestil samt af, at USA – i hvert fald i dette område - synes at halte noget bagefter Europa med hensyn til el-føring. Kraftige, hældende lysmaster af træ og enormt tykke el-kabler, der vidner om amerikanernes store el-forbrug, løber langs de fleste veje med tusindvis af "afstikkere" ind til husene. Det forekom som et enormt virvar og ikke særligt kønt syn af kabler, der må være yderst sårbare over for de mange storme, der også raser i dette område af USA's østkyst, selvom de ødelæggende orkaner dog har

tabt noget af pusten, inden de når så langt nordpå. Washingtons store, internationale lufthavn Dulles ligger som nævnt i staten Virginia, og på de kun ca. 50 km berørte vi også staten Maryland, før vi nåede "District of Columbia" - det område, som udgør USA's hovedstad, og som ikke er en forbundsstat men et område, der hører direkte under den statslige Kongres.

Hovedbygningen til klosteret for "Franciscan Sisters of the Atonement" i Washington

Da jeg efter køreturen fik øje på mine søstres hus for første gang, følte jeg en sprudlende indre glæde, og det var som om, at et gammelt kærlighedsbånd blev levende. Jeg følte mig ført godt 150 år tilbage i tiden – til Sydstaterne. For mit indre blik så jeg Scarlett O'Hara og Rhett Butler komme mig i møde, og scenerne fra "Borte med blæsten" blev levende i mit indre. Hovedbygningen på min ordens kloster i Washington er så sandelig en typisk smuk, velstående sydstatsejendom med hvide indgangssøjler, der bærer en terrasse til 2. sal over indgangen. Også biblioteket og de mange små stuer er statelige rum med smukke, antikke møbler, lamper og gardiner, og skønheden og hyggen spreder sig herfra ud i hele klosteret. Jeg fornemmede således, at jeg var kommet til et perfekt sted for indre arbejde, og da klosteret ydermere ligger fredeligt i den nordøstlige udkant af Washington i meget smuk natur på et højdedrag omgivet af talrige klostre og kirker, var min begejstring meget stor. Begejstringen holdt sig i alle 8 efterfølgende dage i Washington. Dette nordøstlige område udgør et lille helligt område i den pulserende storby, og på grund af de mange kirker og religiøse huse kaldes det "Mini Rom". Der er meget Maria-vibration lige omkring mine søstres kloster, og tæt herpå ligger et meget smukt kulturcenter dedikeret til Pave John Paul II, som jeg også fornemmede som meget Maria-præget. Den nærmeste bygning er en smuk ortodoks kirke med gyldne løgkupler, og Den Katolske Kirkes nationalhelligdom i USA, the Shrine of the Immaculate Conception, ligger også tæt på sammen med øvrige klostre, kirker, katolske universiteter og seminarer.

Det Hvide Hus set fra sydsiden d. 9. marts 2009

Arbejdet omkring Det Hvide Hus

Den allervigtigste opgave i USA var og er støtten til det indre arbejde omkring Det Hvide Hus, der intenst søges fremmet efter, at Obama og hans stab er rykket ind. Derfor havde jeg besluttet, at selvom jeg nok ville være træt efter den lange rejse, måtte jeg af sted til Det Hvide Hus allerede dagen efter min ankomst. Lederen af klosteret kørte mig straks efter morgenmaden beredvilligt til byen, og denne første hele dag i Washington blev derfor præget af det for mig meget bevægende øjeblik, da jeg stod og så ind gennem gitteret til Det Hvide Hus. Flere måneders indre og ydre forberedelse var nu blevet til virkelighed, og i strålende solskin med 20 grader i solen stod jeg – med hyrdegruppen med mig i det indre - på stedet, hvor vort gralsarbejde skulle have fokus. Jeg betragtede det utroligt smukke, lysende palæ bygget af USA's første præsident George Washington. I en stor meget frodig park, hvor et egern var så tamt, at det sad ved gitteret og tiggede om føde, ligger dette prægtige palæ med mange sidebygninger, og det er vel om noget hus symbolet på De Forenede Staters storhed og den amerikanske præsidents indflydelse. På denne første dag tilbragte jeg tre timer ved Det Hvide Hus. Sammen med hyrdegruppen mediterede jeg i parken overfor hovedindgangen, hvor en stor gruppe tibetanske flygtninge i farvestrålende dragter var i gang med en stille demonstration for Tibets frigørelse fra Kina. Efter meditationen vandrede jeg langsomt og mediterende hele vejen rundt om Det Hvide Hus for at trække et spor, der skulle danne en slags ildmur omkring det indre arbejde i form af den gral af Kristi gyldne kærlighed, der er under opbygning og intensivering indeni/omkring huset. Det var intenst, brændende gralsarbejde med ild, der dog denne første dag blev "blødt op" af Kristi medfølelse kærlighed med også de smukke, favnende strømme af Maria og Jesu Hellige Hjerter.

I parken over for det Hvide Hus var en gruppe tibetanere samlet i en stille demonstration for et frit Tibet

På trods af de skærpede sikkerhedsforanstaltninger efter 11. september med politi alle vegne omkring huset og adgangsveje, der er stærkt bevogtede, var jeg alligevel overrasket over, hvor tæt, vi egentligt kan komme på Det Hvide Hus, der vel kun ligger ca. 100 m inde i parken fra den nordlige side ved Pennsylvania Avenue. Strømmen af mennesker fra især bygningen, der rummer Det Ovale Værelse, til hovedpalæet var tydelig fra, hvor jeg stod. Jeg ved ikke med sikkerhed, om Obama var hjemme lige på dette tidspunkt, men det var let for mig at fornemme, hvordan han arbejder i den høje, skabende bevidsthed, der kan gennemskue og se løsninger på de store, komplicerede problemstillinger, som han, USA og verden som sådan har arvet fra den tidligere administration.

Amerikas storhed og nærmest majestætiske skønhed fornemmes intenst i Washington, og da ikke mindst ved Det Hvide Hus. Allerede da jeg af min søster blev kørt ind gennem byen på denne første hele dag i Washington, fik jeg et indtryk af Washingtons skønhed med brede avenuer, store frodige parker, talrige monumenter og museer fra USA's og verdens omskiftelige historie samt de yderst velholdte, smukke regerings- og administrationsbygninger, som ligger overalt i bymidten. Kimen til den menneskelige families broder-/søsterskab er - som i hele USA - også tydelig i Washington. I den travle bymidte spadserede mennesker af alle racer rundt, og deres noble kontordress afslørede, hvordan alle disse racer arbejdede side om side i hovedstaden. Washington har i bymidten ca. 600.000 indbyggere, mens indbyggertallet kommer op på ca. 7 mill., når forstæderne tælles med. Nogle af disse forstæder er blandt de mest belastede og kriminelle i USA, og i en af disse ghettoer er det direkte farligt at bevæge sig ind på grund af grov narkotika- og bandekriminalitet. Selvom alle racer synes at være præsenteret i Washingtons bymidte som arbejdende side om side, er det fortsat sådan, at

hovedparten af afro- og latinamerikanerne samt asiaterne i USA arbejder - som i Europa - i jobs, der er dårligt lønnede og mindre attraktive. Dette gælder også i Washington, hvor jeg f.eks. ikke så en eneste hvid taxichauffør, og de havemænd, der næste morgen arbejdede i klosterhaven havde da tydeligvis også alle rødder i Latinamerika. Som det er gældende i de fleste storbyer i USA, er Washington således også en smeltedigel mellem racerne og kulturerne, der i vor tid fortsat giver sig til udtryk i mange spændinger og konflikter.

Arbejdet omkring det Hvide Hus fortsatte de følgende dage, idet vi i hyrdegruppen var blevet bedt om at have hovedfokus på dette indre arbejde. Nogle dage senere, hvor der over nogle dage var søgt fremmet et større gennembrud, således at indstrømningen fik kontakt til jordens hjertecenter, opholdt jeg mig igen i 4-5 timer så tæt på Det Hvide Hus, som det er muligt at komme, ligesom jeg igen vandrede hele vejen omkring huset. Stor var vor glæde i hyrdegruppen over, at dette gennembrud lykkedes efter de forudgående 6 dages meget intense, brændende indre arbejde. Vi var flere, der modtog meget opløftende inspirationer og indtryk af, at nu var det som om, at Kristus som den store Kærlighedens Herre virkeligt havde ”indtaget” Det Hvide Hus med så stærk en gylden kærlighedsild, at navnet Det Gyldne Hus for fremtiden synes mere passende for dette smukke palæ.

Statuen af Abraham Lincoln i Lincoln Memorial

På rundtur i Washington med Lincoln Memorial

Da sporet til Det Hvide Hus var blevet trukket på 1. dag under opholdet, kunne jeg dedikere mere tid på klosteret, idet meget arbejde herefter kunne foregå herfra. Men allerede 2. dag i Washington blev beriget af, at en af søstrene inviterede mig på en byrundtur.

Byturen i meget charmerende busser, som lignede det tidlige Amerikas busser, var en virkeliggørelse af den sidste inspiration, som jeg modtog inden afrejsen. Denne viste, hvordan der skulle trækkes gyldne spor på kryds og tværs gennem Washington. I et

intest brændende indre arbejde kørte vi på kryds og tværs i Washington med to længere ophold, nemlig ved Lincoln Memorial og USA's nationalkirke, den anglikanske National Cathedral of Washington, hvorfra alle præsidenter begravnes, og hvor der holdes en særlig gudstjeneste dagen efter indsættelsen af en ny præsident, og således også d. 21. januar i år, hvor Barack og Michelle Obama var hovedgæster. Som det var blevet inspireret inden afrejse, var Lincoln Memorial et indstrømningssted præget af den favnede, medfølelse kærlighed, og stående ved den store statue af Lincoln var det for mig meget bevægende at læse hans visionære tale i Gettysburg under Den amerikanske Borgerkrig. Det lune vejr fra dagen før var skiftet, og det store, smukke mindesmærke for Lincoln, der afslutter the Mall, var koldt af blæsten fra Potomac-floden, som snor sig forbi. Alligevel blev det til en times indre arbejde på dette sted, førend vi begav os videre til den nordvestlige del af Washington, hvor The National Cathedral er beliggende.

Vi kørte gennem den ene spændende bydel efter den anden. I Washington må ingen huse bygges højere end kuplen på USA's kongres, og derfor var der et godt udsyn over byens mange bygninger og veje. Det slog mig, hvor uendeligt meget smukkere Washington må være, når det er forår, sommer og efterår. Der er simpelthen træer overalt, og Washington er særligt berømt for de tusinder af japanske kirsebærtræer, som især er plantet langs flodens sider. Aldrig har jeg set en storby med så mange træer - ikke en avenue, boulevard eller mindre vej uden træer kunne jeg på denne rundtur få øje på, og jeg fornemmede stærkt, hvordan Washington har alle kimene til at blive det lysende centrum, hvorfra hele USA løftes i bevidsthed, som det blev vist i de indledende inspirationer til USA-opgaven.

*US Capitol d. 11. marts 2009
Repræsentanternes Hus ligger til venstre. Senatet til højre (ude af billedet)*

US Capitol

Tredje dag i Washington blev dedikeret til opholdet på det 3. indstrømningsfokus, som vi i de indledende inspirationer var blevet bedt om at arbejde ved, nemlig Capitol Hill, som

rummer USA's lovgivende forsamling, Kongressen bestående af dels Senatet og dels Repræsentanternes Hus. Den ledende søster på klosteret var min gode guide, og efter et ophold ved USA's Højesteret, der ligger bag Capitol Hill, tog hun mig med ind i Kongressen, hvor vi blev tilsluttet en lille gruppe, der fik en særlig rundvisning. Efter i en smuk biograf at have set en film med en meget inspirerende og levende introduktion til historien bag dette højeste lovgivningskammer i USA, blev vi ført på kryds og tværs gennem en del af den store bygning. For mig var det som gamle minder blev vækket til live, da jeg stod i det gamle senatslokale, hvor forfatningsfædrene sad og blev enige om den forfatning for USA, som var banebrydende for sin tid. Også i den gamle Højesteret, kunne jeg nærmest se og fornemme dommerne med deres hvidpudrede lange, krøllede hår afgøre nogle de tidligere tiders store stridsspørgsmål. Vi var også også højt oppe under kuplen i et prægtigt rundt rum belagt med marmor og prydet med smukke malerier og statuer af berømte præsidenter og senatorer fra USA's tidlige historie. Det er jo interessant, at USA's kongresbygning er bygget som en kæmpe-kirke med flere kupler til indstrømning. Hovedindstrømningen går ned gennem den store kuppel, der er kendt over hele verden som et af symbolerne for Washington og USA's statsmagt.

USA's kongresbygning er ikke mindre end imponerende og af majestætisk skønhed. Marmor, smukt skåret træ, malerier, statuer er simpelthen overalt, og i bygningen fornemmede jeg en levende indre forbindelse til de høje idealer om demokrati, frihed og lighed, som USA's forfatningsfædre - som de første i verdenshistorien - nedfældede i den forfatning, som var banebrydende for sin tid. Også de senere betydelige tillæg til forfatningen var på samme måde forud for noget andet land i verden, inkl. Europa, der slet ikke havde bare en antydning af demokrati på den tid. Det fornemmes i Kongressen tydeligt, hvor stærke disse kim til høje idealer er - også selvom de efterfølgende ca. 200 år har været meget vanskelige med hensyn til at manifestere og holde idealerne i hævd. Det var - som besøget to dage før ved Det Hvide Hus - meget stort og inspirerende for mig at være på Capitol Hill.

Rummet lige uder kuplen på US Capitol

Efter afslutningen af besøget og det indre arbejde inde i selve Kongressen, gik vi hele vejen rundt om den store bygning og jeg så den således også fra den side, hvor Obama 1½ måned tidligere var blevet taget i ed som USA's 44. præsident. Herefter spadserede vi et stykke ned af the Mall, hvor de ca. 2 millioner mennesker, der overværede Obamas indsættelse stod på den isnende kolde dag i januar måned. På vor tur ned af the Mall var vejret fra den foregående dag atter skiftet til sol og lune temperaturer, og stor var min glæde over at opleve, hvordan de første Magnolietræer var sprunget ud. The Mall er omkranset af vel nok 20 museer under det, der kaldes the Smithsonian Institute. Det er prægtige, meget smukke bygninger, der synes at dække nærmest alt, hvad der kan laves museum over, men efter besøget i Kongressen var der alene kræfter tilbage til et kortere besøg i museet for de indfødte amerikanere (indianerne og eskimoerne). Også dette museum var utroligt smukt – både bygningen og indretningen, hvor der var kælet for alle detaljer, og museet var så imponerende i sin formidling af historien og nutiden, at jeg må på besøg i det igen næste gang turen går til Washington. I øvrigt er alle museer under Smithsonian Institute i Washington ganske gratis, så har man uger til museumsbesøg, er der et overflødighedshorn i USA's hovedstad at boltre sig i, uden at pengepungen behøver åbnes.

US Capitol fra vestsiden, hvor Obama blev taget i ed

Møde med Fellowship Foundation bag "the National Prayer Breakfast"

I de indledende inspirationer til USA-opgaven, kom der nogle indtryk, der gjorde, at jeg skrev til nogle af Pater Mizzis amerikanske kontakter, som jeg enten har mødt her i Assisi, eller som jeg kender til på grund af hans omtale af dem og min senere skriftlige kommunikation med dem. Dette betød, at der kom en yderligere interessant opgave på programmet. Den gruppe "Fellowship Foundation", der arrangerer og sponsorerer "the National Prayer Breakfast" i Washington D.C., inviterede mig til en frokost i foreningens hovedkvarter i Washington. "The National Prayer Breakfast" har været afholdt siden 1953 som en årlig møderække mellem USA's præsident, øvrige politikere og andre

kendte personligheder samt religiøse ledere fra hele verden. Til hovedmødet, der finder sted i et af Washingtons allerstørste mødelokaler, kommer i vor tid ca. 3.500 delegerede fra over 100 lande. Gennem en årrække rejste Pater Mizzi hvert år af sted til disse møder, hvor han bl.a. mødte Præsident Bush Senior og Præsident Clinton samt mange medlemmer af USA's Kongres og øvrige honoratiores samt naturligvis religiøse ledere fra verdensreligionerne. Hovedmødet finder altid sted den første tirsdag i februar måned, og d. 3. februar i år var - foruden Tony Blair som gæstetaler - Barack Obama hovedtaler.

Under denne frokost i Washington i "Fellowship Foundation" var jeg indbudt til at holde en tale om Pater Mizzi og hans mission for bl.a. de medlemmer af foreningen, som kendte og elskede ham. Om gruppen kan jeg i øvrigt fortælle, at den startede sit virke i 1935 - midt i den store depression – med det formål at samle en gruppe mennesker, der gjorde alt hvad de kunne for at hjælpe de lidende mennesker under depressionen. Gruppen besluttede at gøre mere, nemlig at sætte sig sammen for at bede lige meget fra hvilket politisk parti eller fra hvilket religiøst tilhørsforhold, de kom. I deres fælles bøn- og meditationsarbejde bad de også om indre støtte til at virke som "ambassadører for forsoning" med Jesus som forbillede og baseret på kærlighed til Gud og til næsten, bl.a. under Jesu lære om at elske din næste, som du selv ønsker at blive elsket. I vor tid udføres gruppens mission især i kontakt til og i et samspil med nationernes ledere fra mange hjørner af Verdenssamfundet under visionen om, at når disse lederes hjerter berøres, vil det have positive konsekvenser for de fattige, de undertrykte, børn og unge i alle de pågældende lande. I USA danner "Fellowship Foundation" støttegrupper for medlemmer af Kongressen, forretningsfolk, etc., ligesom de arrangerer bønsgupper til udvalgte områder. I nyere tid har disse bl.a. virket i Pentagon og i Forsvarsministeriet. Mange tidligere prominente politikere har været tilknyttet, og i vor tid siges bl.a. Hilary Clinton og Al Gore samt andre højtstående senatorer og medlemmer af Repræsentanternes Hus at være tilknyttet.

Fellowship Foundation's hovedkvarter i Washington

Fjerde dag i Washington blev således dedikeret til denne opgave. I det fortsat smukke, solrige og lune vejr blev jeg af et af medlemmerne kørt gennem Washingtons bymidte over Potomac-floden til det smukke, bakkede område af Washington, der kaldes Georgetown, og hvor i øvrigt Pentagon og den berømte Arlington Kirkegård med bl.a. John F. Kennedys og Robert Kennedys grave er beliggende. Da jeg ankom til "Fellowship Foundation's" hovedkvarter, fik jeg samme fornemmelse, som da jeg ankom til mine søstres kloster nogle dage tidligere. Ejendommen beliggende i en stor, frodig park er så sandelig en rig sydstatsvilla (en gave til "Fellowship Foundation"), og igen gik mine tanker til Scarlett O'Hara og Rhett Butler. Også det indre af huset var ikke mindre end skønhed og luksus overalt, og da vi i spisesalen fik serveret en 3 retters udsøgt middag på kosteligt porcelæn med sølvbestik og krystalglas, følte jeg mig som fattig (og glad) franciskaner nærmest malplaceret! Men de mennesker, som jeg mødte, var åbne, varme, humoristiske og meget ligefremme, og samtalen omkring bordet var afslappet. Alle gav på tur deres minder om Pater Mizzi, og til slut fik jeg ordet, hvor jeg igen sandede, at det jeg sagde, egentligt var ligegyldigt, men det vigtigste var at nedfælde "*the Spirit of Assisi*" til denne gruppe og dette hus.

Har du lyst til at læse Barack Obamas smukke tale med fokus på spiritualitet under "the National Prayer Breakfast" i februar i år, kan den findes på dette link:

http://www.nytimes.com/2009/02/05/us/politics/05text-prayer.html?pagewanted=1&_r=2

I mine løbende bestræbelser på at følge med i, hvordan det går med Obamas fornyende virke, er jeg også blevet opmærksom på den tale, som han holdt for USA's Kongres natten til d. 25. februar. Det er præsidentens årlige store tale til Kongressen og USA's befolkning, hvor han skitserer sine visioner for nationen. Som sædvanligt var det en fremragende tale - direkte, visionær og opløftende - og Obama høstede da også stort bifald for den, ligesom menighedsmålinger viser, at tilslutningen og tilliden til Obama i USA's befolkning er stigende. Du kan læse hele Obamas tale på følgende link, hvis du har lyst til det:

http://news.sky.com/skynews/Home/World-News/Barack-Obama-Full-Text-Of-US-Presidents-Address-To-Congress-Outlining-His-Vision-For-America/Article/200902415229149?lpos=World_News_First_World_News_Article_Teaser_Region_1&lid=ARTICLE_15229149_Barack_Obama%3A_Full_Text_Of_US_Presidents_Address_To_Congress_Outlining_His_Vision_For_America

Videre til New York

Efter 8 dage i Washington sagde jeg med vemod og med løfte om gensyn farvel til de kære søstre på det dejlige kloster, hvor deres forkælelse af mig var en stor hjælp til, at jeg kunne fokusere på det indre arbejde. Vejret i Washington var denne mandag morgen gråt i gråt, og på den ca. 400 km lange køretur fortsatte landskabet i samme grålige tone med nærmest endeløse mark- og skovarealer, der vidner om, hvor enormt stor USA er. Turen i Greyhound bussen blev præget af det intense indre arbejde med at trække sporet til det ben i triangelen, der skal gå mellem Washington og New York. Derfor måtte jeg det meste af tiden blot være stille og gå indad. Efter fire timers kørsel op gennem staterne Maryland, Delaware og New Jersey nåede vi staten New York, hvor jeg i den disede horisont for første gang skimtede Manhattans skyline med bygninger, der lignede kæmpe monumenter stræbende mod himlen. Efter endnu ½ times kørsel ind gennem et

stort industrikvarter uden for New York City nåede vi gennem en tunnel under floden til halvøen Manhattan.

Frihedsgudinden og Manhattans Skyline

Da jeg steg ud af bussen, fornemmede jeg straks den stærke kontrast til den forunderlige fred og majestætiske skønhed, der præger Washington, og som jeg er kommet til at sætte så stor pris på. New Yorks larm og hektiske liv slog mig i møde på en måde, at mit første indtryk var, at dette er en af de storbyer - iblandt mange andre - som jeg ikke befinder mig særligt godt i. Husene er så høje, at himlen kun kan skimtes, hvis man kigger ret opad, der er biler, især de for New York så kendte gule taxier, overalt i en kaotisk og larmende forvirring i de relativt snævre gader, hvor jeg befandt mig, og fodgængere haster fra sted til sted. Da jeg skulle finde vej fra bussens endestation på Manhattan til den store centrale banegård, fik jeg dog en opløftende oplevelse af, at også amerikanerne i New York er meget venlige og hjælpsomme. En tydeligvis fattig afro-amerikaner guidede mig venligt til en taxa, hvor en anden afro-amerikaner med rødder i Ghana smilende og småsnakkende kørte mig de relativt få gader til Grand Terminal. På Grand Terminal var der andre afro-amerikanere, der smilende hjalp mig til billet og det rette tog.

Jeg var blevet bedt om at ringe til mine søstre på Graymoor, så de kunne hente mig på en station, men min mobiltelefon duede ikke. Gode råd var dyre. I toget var der et par amerikanske mænd med rødder i Irland, som beredvilligt ringede til klosteret på deres mobiltelefon og hjalp mig med kufferterne til den plads foran stationen, hvor en søster ville komme. Da dette tog mere tid end forventet, lånte en venlig latin-amerikaner mig sin mobiltelefon, så et nyt opkald lige kunne garantere, at jeg stod på det rette sted.

Velkomsten til Graymoor, min ordens moderkloster, var lige så hjertelig som i Washington. Der er ca. 70 søstre på Graymoor, og alle vidste, at jeg - deres eneste skandinaviske lægsøster - ville komme på mit første ophold. Jeg fik så mange hjertelige kram med ønsker om et godt ophold, at jeg ikke kan huske alle navne på de glade, meget

smilende og humoristiske søstre, og en velkomstkomite af søstre guidede mig rundt på det store klosterområde, der ligger i en overdådig, frodig natur på et mindre bjerg omgivet af kløfter og andre skovklædte bjerge.

Nogle af klosterbygningerne på Graymoor

Graymoor er så sandelig et helligt sted med vibrationer, der minder om Assisi - især Helligånds- og Maria og Jesu hellige hjertevibrationer, mens jeg ikke fornemmede den intensitet og brænden i vibrationerne, som er i en egentligt Solkristus-gral. Jeg fornemmede straks, at den overdådige natur er så believet af naturens indre væsener, at der er dannet en naturgral her, og inspirationen, som jeg modtog samme dag, gav flere overraskende indtryk af denne grals betydning både for Washington og for New York. Klosterets mange forskellige bygninger er holdt i smukke beige farver med mørkebrunt træværk, der matcher de oprindelige bygninger fra de to stifters indvielse af dette sted i 1800-tallet, og den nye store kirke er helt enkelt indrettet med kæmpe vinduer ud mod naturen. I den store park er der opstillet statuer af især Maria (the Lady of the Atonement, som åbenbarede sig for Mother Lurana, den kvindelige stifter af ordenen), men også Jesus, Frans og Klara er at finde rundt omkring. De mange rum i klosterbygningerne er indrettet smukt efter deres formål, og i retrætehuset er det som at komme ind i et meget hyggeligt, amerikansk hjems smukke stuer med komfortable møbler. Mit lille værelse var ikke mindre end bedårende, og jeg mærkede, hvordan Graymoor er et perfekt sted for healing af de trætte indre legemer efter det intense ildarbejde i Washington. Da vejret efter den meget grå mandag nu var skiftet til sol og ca. 16 grader efter nattefrost, var det meget mærkbart, at foråret nu også var på vej til Graymoor.

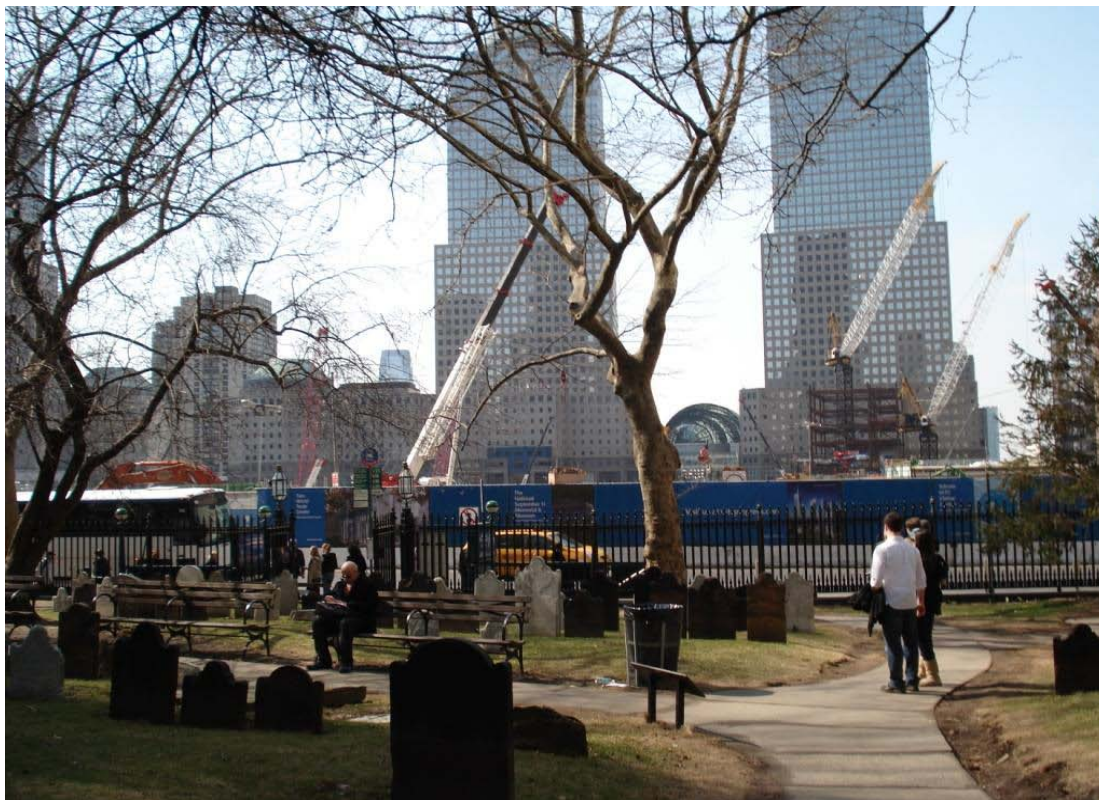
Indre arbejde i New York ved Ground Zero og FN-bygningen

En tidlig morgen kort efter ankomsten til Graymoor tog en søster mig med på den første dagstur til New York City. Det var strålende solskin med så dejlig forårsvarme denne

dag, at vi sammen med New York'erne smed overfrakken og nød solens stråler. Det blev en dag præget af "spor-arbejde" på kryds og tværs af Manhattan med besøg på nogle af de indstrømningssteder, som inden rejsen var inspireret. Vi startede med en bådture fra Manhattans sydspids til Staten Island, hvor vi dels passerede tæt forbi Frihedsgudinden og Ellis Island, dels havde et uendeligt smukt udsyn til New Yorks skyskrabere, og hvor det er muligt at få et overblik over de mange kvarterer, der danner New York City på begge sider af floderne East River og Hudson River, der skiller Manhattan fra de øvrige bydele.

Efter bådturen spadserede vi nogle kilometer på Downtown Manhattan til et gammelt pakhus, South Street Seaport, med pragtfuld udsigt til Brooklyn Bridge, den nok mest berømte bro i New York, som vi europæere har set i utallige amerikanske film. Efter vor frokost i den dejlige forårsstemning ved vandet spadserede vi videre ad Wall Street, hvor vi prajede en af de tusinder af gule taxier, der nærmest fylder hele New Yorks gadebillede. Vi blev kørt til Ground Zero, hvor jeg fordybede mig i det indre arbejde i den næste 1½ times tid. Selve Ground Zero er i dag en stor byggeplads med kraner og et uigennemsigtigt rækværk, men som nærmeste nabo er en lille presbyteriansk kirke, St. Paul Chapel, som kom til at spille en stor rolle efter terrorangrebet på World Trade Center. Da de to tvillingetårne styrtede sammen, beskadigede de alle de omkringliggende skyskrabere, der i al hast måtte evakueres. Men som ved guddommelig indgriben blev denne lille kirke ikke ramt - og den ligger endda tættere på end nogle af de bygninger, der blev beskadiget. St. Paul Chapel blev stedet, hvor de flere tusinde frivillige hjælpearbejdere og redningsfolk havde et tilflugtssted - også til overnatning - og hvor de kunne blive stille, bede og komme til hægterne efter endnu en hjertegribende tørn med at grave i ruinerne og finde de døde.

Byggepladsen Ground Zero set fra den lille kirkegård til St. Paul Chapel

Det var dybt bevægende for mig at være på dette sted, hvorfra en chokbølge i september 2001 gik gennem hele menneskeheden. Uden for kirken er der i dag opsat en lang række billeder med tekst, der viser det første halve års arbejde på Ground Zero. Sammen med en stor flok unge mennesker, der var lige så bevægede som jeg, gik jeg i meditativ stilhed forbi alle disse billeder og læste historien - en historie, der vidner om, at midt i al denne smerte gik mennesker i tusindvis sammen i en opgave med at hjælpe. Også selve kirken er blevet til et pilgrimssted, der rummer mange vidnesbyrd om disse svære måneder i USA's historie - en tragedie som gik dybt i os alle. Jeg sørgede på hele Menneskehedens vegne og mærkede, at Maria var til stede med sin favnende kærlighed i så dyb en grad, at det var som hun var fysisk i blandt os. Jeg forstod på dybere måde inspirationen givet inden rejsen om, at der på dette sted er nedfældet en medfølelse, favnede gral, der hjælper os til at identificere os med hinanden og til at føle det bånd af kærlighed, der gør os til brødre og søstre i den samme ene familie. På trods af den lidelse, som blev udspillet på dette sted i 2001, erfarede jeg således også, at her er der i dag givet en enestående hjælp til at få åbnet for de lag i os, der blot ønsker fred og kærlighed mellem mennesker. Det er opløftende, at Ground Zero og denne lille ydmyge kirke fortsat besøges af millioner af mennesker, der således beriges af den smukke favnende kærlighed.

*Kirkerummet i St. Paul Chapel er
fyldt med minder fra hjælpeindsatsen efter terrorangrebet på World Trade Center*

Efter det indre arbejde ved Ground Zero var det tiden for ophold på det andet indstrømningssted i New York, som den indre ashram ønskede at indre arbejde ved, nemlig FN-bygningen. Der var lange køer uden for forhallen, men Sister Eilish var altså guld værd på denne tur. Behændigt fik hun ledt os forrest i køen, fordi vi ikke var en del af de grupper af unge studerende, der ventede, men blot 2 franciskanere, der ønskede at bede i FN. Vi opholdt os en times tid i forhallen (man kan ikke mere komme ind i selve den høje FN-bygning - den er lukket efter angrebet d. 11. september). I forhallen søgte vi

at intensivere en meget smuk indstrømning, der både er ildagtig, men som også er blødt op af strømme, som jeg fornemmede som klarhed og medfølelse. Indstrømningsarbejdet var som at nedfælde meget smukke, lysende guldstjerner til den gral, der er under FN-bygningen.

FN's generalsekretærer i forhallen til den høje FN-bygning

Nu var det blevet sen eftermiddag, og udmattede søgte vi tilbage til Grand Terminal i Midtown Manhattan for at tage et tog tilbage til Graymoor. Vi var så trætte i toget, at vi overså at stå af på den station, hvor en søster var ankommet i bil for at køre os de sidste 20 km til klosteret. Det fik vi naturligvis en masse sjov ud af. Vi fik nærmest inddraget hele togvognen i vores fadæse, og alle medrejsende og konduktøren søgte venligt og med megen humor at hjælpe os. Det endte med, at vi kørte 2 stationer længere, og at søsteren i bil hæsblæsende søgte at indhente toget. Det lykkedes hende ikke, og derfor fik vi et ekstra kvarter i den hyggelige og typiske amerikanske forstadsby, der ligger tættere på klosteret.

Alt i alt var det en af de dage, som jeg - på trods af udmattelsen efter det krævende spor- og indstrømningsarbejde - husker tilbage på med stor glæde. Jeg fik et dybere indtryk af New York som en smeltedigel mellem racer og kulturer, og igen oplevede jeg så megen varme og hjælpsomhed fra alle sider - taxichauffører, tjenere, medrejsende - at det var en opløftende oplevelse, som giver håb for New Yorks udvikling til at blive et af de steder, hvor mennesker af alle racer, kulturer og religioner lever side om side på måder, der afspejler mangfoldigheden i, hvordan det fysiske liv udtrykker sig - uden at det medfører skade og smerte.

Indre arbejde i New York ved Frihedsgudinden

Efter en hviledag på klosteret var jeg på ny i New York City. Det var let snevejr og temperaturer lige under frysepunktet den tidlige morgen, da jeg startede færden i bil og tog, og jeg tænkte spontant ved mig selv: "Ja, hvad gør vi ikke for Hierarkiet i stedet for

at blive i den fristende varme seng?" Da jeg 1½ time senere ankom til Grand Terminal Station på Manhattan, var nedbøren da heldigvis ophørt, men alligevel var jeg glad for, at jeg havde medbragt vinterfrakken, for koldt var der ved vandet. Det er noget af en øvelse i tålmodighed at tage færgen til Liberty Island, som den lille ø hedder, hvorpå Frihedsgudinden står. I USA er hendes navn: Statue of Liberty, og da jeg fortalte søstrene, at vi kalder den smukke dame for gudinde, så de undrende på mig. Det havde de aldrig hørt før, men hun ligner da en gudinde, der holder de høje idealer brændende. Selvom det efter 11. september angrebet ikke mere er muligt at komme ind i statuen og kravle op til hendes hoved, er hun fortsat så eftertragtet et turistmål, at køerne for at komme med færgen efter billetkøb og en meget streng sikkerhedskontrol er alenlange. Det tog nok en times tid at komme om bord på færgen, men så gik det hurtigt med endnu engang at nyde den smukke udsigt til Manhattans skyline og ankomme til Liberty Island.

Der er en smuk stemning af lys, klarhed og overstrømmende glæde på Liberty Island, og den indre forbindelse til de høje idealer om frihed er tydeligt mærkbar. Efter mediterende at have gået hele vejen rundt om Frihedsgudinden satte jeg mig ved hendes fod på det tidspunkt, hvor vi i hyrdegruppen havde aftalt at stå til rådighed for det indre arbejde, som helt tydeligt blev nedfældet fra høje guddommelige niveauer under Kristus og højt vibrerende lysuniverser. Jeg fik billeder af, at det var en nedfældning af både gylden kærlighed, der vist som smukke funklende, gyldne stjerner, samt en strøm præget af stor klarhed og renhed, der vist som en uendeligt smuk blå strøm. Selvom det indre arbejde var krævende, var det også præget af megen hjertevarme og en opløftende glædesvibration.

Bygningen på Ellis Island, som modtog de håbefulde immigranter

Det var en helt anden oplevelse at være på Ellis Island, som var næste stop på færgens tur, inden den igen sejler ind til sydspidsen af Manhattan. Bygningerne på Ellis Island er i dag indrettet som et museum for denne ø, som var porten til "Drømmenes Land" for

millioner af fattige, lidende immigranter fra Europa, og som kom til at besejle deres skæbne. Alle immigranter kom igennem en streng godkendelsesprocedure, hvor de bl.a. blev undersøgt både fysisk og psykisk, og mange blev på grund af mistanke om smitsomme sygdomme og lignende eller blot på grund af en tilfældig myndighedspersons lune netop denne dag sat på den første båd tilbage til Europa igen. For nogle åbnede porten til det forjættede land sig, men for andre lukkede den sig igen, og de blev sendt tilbage til et endnu fattigere og lidelsesfyldt liv i Europa, efter at de havde solgt alt hvad de ejede for at købe en billet til Amerika.

Ellis Island, som også af immigranterne blev kaldt "Tåernes Ø", er fortsat dybt præget af den tunghed, som de bristede håb og den dybe desperation har lagt på stedet. Det virkede på mig som om, at der endnu ikke er direkte åndelig bevågenhed på at forvandle tyngden på Ellis Island, og jeg mærkede, at der ikke var fokus på et særligt indstrømningsarbejde under mit ophold på øen. Måske skal stedet forvandles via indstrømningen ind i Frihedsgudinden, når tiden er inde til det? I hvert fald tænkte jeg på, at bådturen fra Manhattan ligger forkert, for ruten går Manhattan-Frihedsgudinden-Ellis Island-Manhattan. Selv ikke udpræget sensitive mennesker må mærke tyngden på Ellis Island, som i bedste fald kan hjælpe dem til at få kontakt til egen personlig tyngde, hvorefter der kan ske et løft ved Frihedsgudinden - hvis ellers turen gik til Ellis Island først.

Hjemrejse

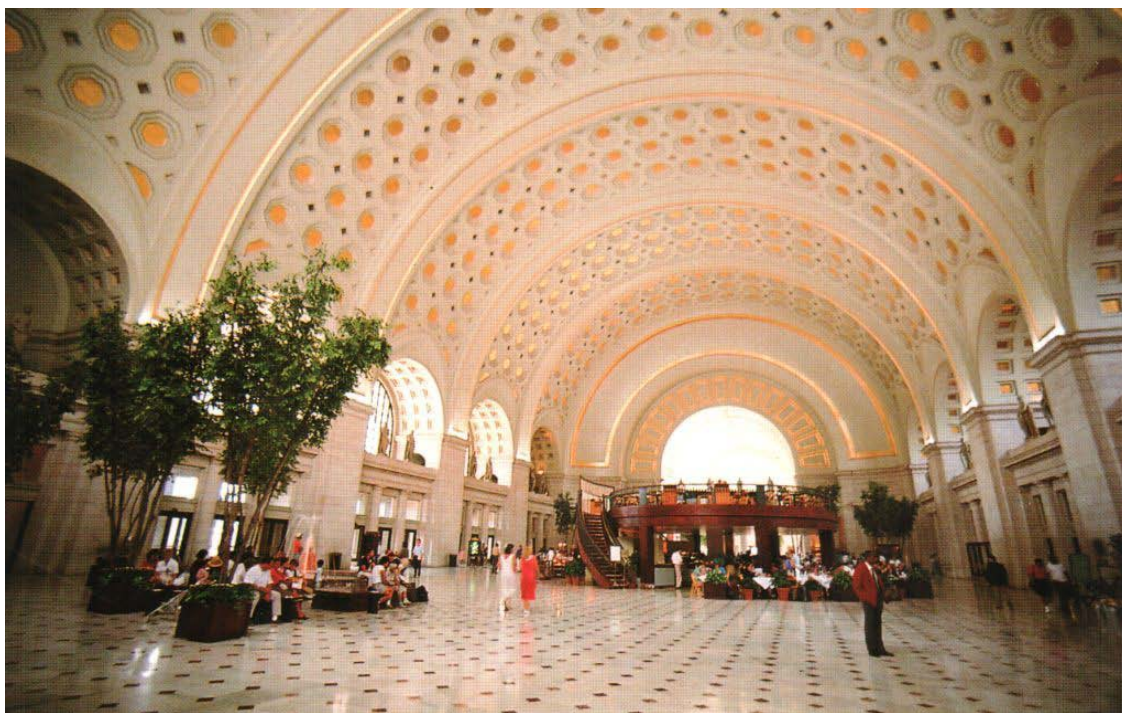
De sidste dage i New York blev primært brugt til afslapning på Graymoor med intensivering af den smukke Helligåndsgal. Den allersidste dag i USA opholdt jeg mig tæt på Atlanterhavet, nemlig i søstrenes sommerhus på Long Island, hvor ophealingen af de trætte indre legemer fortsatte, inden jeg om aftenen blev kørt til J.F. Kennedy-lufthavnen til den lange rejse tilbage til Assisi med at trække det sidste ben i triangelen, nemlig sporet mellem New York og Assisi-gralen.

Eftertanke

Det blev en rejse, der har givet stof til megen eftertanke hos mig både undervejs og efter, at jeg igen er hjemme i Assisi. Især har min eftertanke gået på det indre arbejde, som vi stod og fortsat står til rådighed for. Meget opløftende var det efter hjemkomsten at modtage en inspiration om, at det var lykkedes over forventning, og at den indre støtte til Obama og hans stab via gralen i Det Hvide Hus er betydeligt styrket. Dette arbejde fortsætter naturligvis.

Min eftertanke er også gået på USA. Jeg fik et meget bevægende indtryk af et storslået land og en befolkning, som jeg føler mig i en slags indre kærlighedsbånd til. Selvom jeg kun fik set en brøkdel af landet under denne rejse, fik jeg alligevel en klar fornemmelse af dets storhed. Washingtons lysende skønhed og New Yorks smeltedigel af racer og kulturer har gjort dybt indtryk på mig. Alt synes storslået i USA – på godt og på ondt. Gader, huse, parker og biler er store, og dette medfører også det så velkendte enorme energiforbrug i USA. Som et eksempel på dette: Både New York og Washington har overdådigt smukke hovedbanegårde, henholdsvis Grand Terminal og Union Station. De er prægtige, enormt højloftede bygninger med marmor, udsmykning og skønhed overalt. Stor var min forundring, da jeg opdagede, at disse bygninger var opvarmede til nærmest behagelige sommertemperaturer. Jeg nævnte min forundring for en af søstrene, der overrasket så på mig og svarede: *"Jamen, det er jo koldt udenfor"*. Da vi gik dybere ind i dialogen om energiforbruget til denne opvarmning, sagde hun, at det da er godt, at Obama og den nye administration har fokus på omlægning til mere grøn energi, og at

opmærksomheden i USA's befolkning om energiforbruget og vedvarende energikilder er stigende.

En af de store opvarmede haller i Union Station i Washington

Et af de øvrige aspekter ved USA, som jeg gør mig tanker om, er den umiddelbare varme, hjælpsomhed og gæstfrihed, som jeg mødte overalt, og dermed ikke kun i min orden, hvor den varme velkomst og hjælpsomhed var nærmest overvældende. Når jeg er i andet land, holder jeg meget af at bevæge mig rundt – også alene – bl.a. med offentlige transportmidler, fordi det er en mulighed for at betragte og tale med den ”almindelige” befolkning. Lige meget hvor jeg var i kontakt med mennesker og lige meget af hvilken race, kultur eller samfundslag, disse var, blev jeg mødt med en hjælpsomhed og varme, der tydeligvis vidner om dels en smuk kvalitet i den amerikanske folkesjæl, dels at mennesker grundlæggende har lyst til ”rette menneskelige forbindelser”.

Jeg havde også dybere samtaler med ikke blot søstre og brødre, men også med flere andre, jeg mødte. Når jeg fortalte dem, at jeg efter Obamas indsættelse var kommet til USA for at bede for den nye administration, USA og verden, og at en gruppe fra Danmark og Norge var med i dette indre arbejde, udtrykte de stor taknemmelighed og bevægelse. Blandt dem, jeg mødte, var der en stor gruppe unge universitetsstuderende, der var på ophold på klosteret i Washington. Under ledelse af deres lærere havde disse universitetsstuderende taget en uge ud af kalenderen for at lave godgørende arbejde i samfundet. De var alle klædt i samme t-shirts, og hver morgen drog de i små grupper ud i Washington for i de fattige kvarterer at yde hjælp. Gruppen var en blandet herkomst af afro-amerikanere, latin-amerikanere, asiater og hvide amerikanere, og det var opløftende for mig at opleve deres samarbejde og entusiasme for at løfte denne opgave. En aften talte jeg dybere med nogle af dem, hvor de gav udtryk for deres store håb om og glæde over, at der efter valget af Obama nu er mulighed for positive forandringer i ikke blot det amerikanske samfund, men i Verdenssamfundet. De udtrykte nærmest skam over Amerikas adfærd gennem de sidste årtier, ikke mindst i de sidste 8 år, og beklagede meget det indtryk, som vi europæere og den øvrige verden fik af USA i disse år. ”Vi er

mange, der vil og ønsker den fornyelse, der gør, at vi igen begynder at leve op til højere idealer,” var en af de unges udsagn til mig.

I de sidste dage, hvor jeg opholdt mig på klosteret i Washington, kom en stor gruppe afro-amerikanske kvinder til et årligt møde med forberedelse af den frivillige, kirkelige hjælpeindsats i samfundet, som denne forening af kvinder står for. Jeg havde flere opløftende samtaler med nogle af kvinderne, der naturligvis også udtrykte stor glæde over valget af Obama. Stor var min kærlighed til disse kvinder, da jeg deltog i en af de messer, som de havde i klosterets kirke. Festklædte i farvestrålende dragter fra det afrikanske kontinent istemte de salmesangen med så stor entusiasme og glæde, at det var som om, at solen begyndte at skinne mere intenst i hele klosteret. En af mine søstre på klosteret, som er af europæisk afstemning, sagde med begejstring: *”Afro-amerikanerne har så smuk en spiritualitet, som vi alle kan lære af,”* og jeg tænkte på, hvor smuk og rigt mangfoldigheden i menneskeheden udtrykker sig i USA. Selvom der naturligvis stadigvæk er vanskeligheder med integrationen, og der også er ekstremistiske grupperinger med stærk racediskrimination i det amerikanske samfund, er det beriget med en mangfoldighed, som vi hver især kan lære meget af.

*Møde med Barack Obama på Union Station i Washington
Sr. Mary ville absolut tage dette billede, når nu jeg ikke mødte Obama i Det Hvide Hus*

Under Barack Obamas nylige besøg i Europa fik vi jo alle et indtryk af, hvor dedikeret, dygtigt og vedholdende den nye administration arbejder for de højere idealer. Vi var nok mange, der – foruden at være koblet ind som en indre støtte - interesseret fulgte Obamas taler og færd rundt på G20-topmødet, i Nato-regi, i Tjekkiet og i Tyrkiet. Mit samlede indtryk af denne færd er, at fornyelsens impuls lykkedes vældig godt under dette første besøg i Europa, og at det vil have en positivt afsmittende virkning på alle de topledere,

embedsmænd og allehånde andre mennesker, som deltog i eller på anden måde gjorde sig bekendt med møderne.

Der er som bekendt nok udfordringer og opgaver at tage fat på, også i det amerikanske samfund. Bare for at nævne et eksempel: Under mit ophold i USA erfarede jeg mere om den store skandale med verdens største finansinstitut AIG, der for nylig udbetalte uhyrlige bonusser til ledende medarbejdere af de skatteyderpenge, som en af den nye administrations hjælpepakker har postet ind i det skrantende selskab. Alle nyhedsmedier i USA talte næsten ikke om andet i de dage, og der synes at rejse sig en folkestemning i USA, der går på, at nu er det nok med den grådighed i finansverdenen, som har sendt hele jordens økonomi til tælling. Barack Obama tordnede mod dette misbrug af skatteyderpenge, og hans finansminister undersøger nu mulighederne for at sagsøge selskabet, ligesom Repræsentanternes Hus i Washington, mens jeg var i byen, sendte et klart signal ved at vedtage en lov om 90 % beskatning af disse bonusser med det formål at bringe pengene kommer tilbage i statskassen igen.

Det er helt tydeligt, at kampen mod de begærskræfter, som i de sidste ca. 20 år har ødelagt USA's økonomi, og som har gjort skellet mellem de uendeligt få rige og den store gruppe fattige samt middelklassen til en afgrund, nu for alvor er taget op af Obama og hans stab. Denne egoisme og uansvarlighed har drevet det store land med de høje idealer ind på en kurs, hvor idealerne om den individuelle frihed af en minoritet af i forvejen velbjærgede amerikanere er forvrænget til hensynsløse misbrug.

Barack Obama talte i denne periode gentagne gange om, at der er brug for en afgørende holdningsændring i USA og i verdenssamfundet som sådan. Til fremme af denne holdningsændring må det siges, at det nylige G20-topmøde i London var en succes, idet en af de enigheder, der blev nået, var at den frie kapitalisme nu skal underkastes en kontrol med regler, der skal modvirke, at der trækkes penge ud af befolkningerne for egen vindings skyld.

Under mit USA-ophold gav Obama som den første præsident nogensinde et interview til en af de berømte talkshow-værter, Jay Leno, hvis program også ses af de millioner af amerikanere, der ellers ikke læser aviser. Har du lyst til at læse en skriftlig gengivelse af dette talkshow, hvor Obama bl.a. taler om den afgørende holdningsændring, der er brug for i det amerikanske samfund, så vibrationerne fra de store idealer og værdier i forfatningen på et nyt niveau kan nærme den amerikanske folkesjæl, kan du finde Obamas refleksioner under talkshowet på dette link.

<http://www.nytimes.com/2009/03/20/us/politics/20obama.text.html>

Obama og hans stab er jo eminente til at bruge allehånde medier til at sprede og forstærke fornyelsens impuls, og det er tydeligt, at den er i gang med at vibrere ud i lag efter lag af samfundet, selvom det selvfølgelig vil tage tid, førend holdningerne ændres. Det Hvide Hus har en hjemmeside, som dagligt opdateres, og som bl.a. indeholder en beskrivelse af, hvad især præsidenten men også vicepræsidenten og evt. andre ministre har gang i. Præsidentens ugentlige tale til nationen er også fornyet efter Obamas ankomst til Det Hvide Hus. Tidligere var den en radioudsendelse. Sammen med tekst, slide-shows og videos om Det Hvide Hus' aktiviteter, bl.a. også Europa-rejsen, ligger den ugentlige tale til nationen nu også som en video på husets hjemmeside. Du kan koble dig på her, hvis du har lyst til at følge med i den nye administrations virke:

<http://www.whitehouse.gov/>

Som en afslutning på dette **ASSISI-NYT** dedikeret til fornyelsens impuls i USA og i verden som sådan, vil jeg gerne gengive denne søde historie, som et medlem af **ASSISI MISSION** har sendt mig:

Én af mine gode bekendte besøgte en familie netop den dag, hvor Obamas indsættelse som præsident blev vist i fjernsynet. Det var en smuk højtidelig dag, og jeg oplevede det også som du skriver, at han bringer håbet, glæden og visionen – en orden, der retter sig ind efter den universelle harmoni. Den lille dreng på bare 5 år i den omtalte familie kunne selvfølgelig ikke forstå alt det, der foregik i fjernsynet, men han fornemmede, at der blev vist noget helt særligt, og med forundring spurgte han under transmissionen: ”Er Jesus kommet tilbage?”

Lad os fortsat søge at være redskaber for de visioner om håb, fornyelse, enhed og samarbejde, som helt tydeligt nærmest som en forløsningens bølge er sat i gang verden over. Lad os nære alt det, der fremmer tilliden, idealismen og entusiasmen med den grundliggende viden, at ingen udfordringer er for store for et menneske eller en menneskehed der søger fred, samarbejde og enhed, og at den hjælp, der fra Guds Rige flyder til os i denne tid, vil inspirere os til de både individuelle og kollektive løsninger, der bringer os længere på vejen i Guds store plan om den menneskelige families enhed.

Kærlige hilsner – fred og alt godt fra Assisi

Bente

Så tæt kan vi komme på Det Hvide Hus – nordsiden ved Pennsylvania Avenue

*Pennsylvania Avenue, som foran Det Hvide Hus er lukket for køretøjer.
Det Hvide Hus ligger til højre for billedet*

ASSISI MISSION ♦ c/o Bente Wolf
Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Italy
tel: +39 075 8155 278 ♦ e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net